

denne Regel gjælde, ogsaa naar en Kvinde føder gjentagne Gange udenfor Egtelkab. Jeg tror, at man maa være overmaade varjom med at vedtage nogenjomhøft Bestemmelse, som kunde blive, hvad man kunde kalde en Smule Præmie eller halvt en Præmie for Ufædelighed, og der kunde maaste være Grund til ogsaa paa andre Punkter at gjøre en lille Forskjel mellem det første Tilfælde og Gjentagelsestilfælde. — Endelig er der et enkelt af de Punkter, der ere omhandlede i Motiverne, som jeg ogsaa vil henstille til Overveielse. Det er Spørgsmaalet om Barnets Ret eller rettere dets Mangel paa Ret til at faae Faderens Navn. Jeg kan fuldstændig forstaa og billige, hvad der i saa Henseende gjøres gjældende i Motiverne, men jeg har dog tænkt mig, at det kunde være ønskeligt, om der f. Ex. blev sat en lille Bøde for Faderen, naar han ikke vil lade sit uægte Barn faae sit Navn, om der f. Ex. blev paalagt den Fader, der vægrer sig herved, at indbetale i Forhold til hans Evne en Bøde, som kunde gjemmes for Barnet til dets 18de Aar eller til Myndighedsalderen og være en Slags Erstatning for, at det ikke fik Faderens Navn. Det er kun en Tanke, jeg henstiller til Overveielse, uden bestemt at turde urgere den; men iøvrigt vil jeg i det Hele anbefale Forslaget.

Skrøder: Maa jeg paa mine nærmeste Meningsfællers og egne Begier tiltræde den Ubefaling, der er givet dette Lovforslag. Jeg skal for mit eget personlige Vedkommende bemærke, at jeg kan tiltræde de Bemærkninger, der faldt fra et æret Medlem fra 1ste Kredts baade med Hensyn til § 3 og med Hensyn til, hvad der blev sagt angaaende Fødselsstiftelsen; og hvad § 2 angaar, vil jeg snarere, hvis der skulde gjøres Forandring i den, ønske, navnlig første Gang at saadan en Fødsel stete, at der kom til at staa $\frac{2}{3}$ i Stedet for „mindst Halvdelen“. Endelig maa jeg slutte mig til, hvad der nylig blev sagt, om der i alt Fald ikke kunde gjøres Noget for, at de uægte fødte Børn saa vidt muligt kunde komme til at bære deres Faders Navn.

Justitsministeren (Mellermann): Det er jo klart, som det ogsaa blev fremhævet af den ærede Landsstingsmand for 5te Kredts (Ogenbøll), at den i praktisk Henseende vigtigste Paragraf i Lovforslaget vistnok ubetinget er § 4. Det, der idelig har været Klaget over ved de nuværende Forhold med Hensyn til uægte Børn, er de Bamseligheder, som Barnemoderen har ved at faae Alimentsbidraget; det er det, at hun, om ikke

just altid, saa dog i Reglen, ikke faar det, selv om det kan oplyses paa en i Lovgivningens Dine tilstrækkelig Maade, hvem der er Barnefaderen. Der tror jeg — og det fornøier mig, at alle de Talere, der have haft Ordet, eller i det Mindste de Fleste af dem, i den Henseende synes at have været enige med mig deri — at der ikke er noget andet tilstrækkeligt Middel end det, Lovforslaget gaar ud paa. Ved at følge den Vej, som Lovens § 4 angiver, kommer man jo fuldstændig bort fra denne Ulempe; thi ved at ordne Forholdet paa denne Maade bringes det dertil, at Barnemoderen altid kan faae Alimentsbidraget, at hun ingenstinde gaar glip af det. Jeg tror, at det er i mange Henseender vigtigt for hende; jeg tror ingenlunde, man kan sige, at fordi hun kan klare sig uden at komme paa Fattigvæsenet, behøver hun ikke Alimentsbidraget. Det forekommer mig netop, at der vil være en Mængde Tilfælde, hvor det staa saaledes, at en saadan Kvinde, en Tjenestevinde eller Sligt, snarere kunde klare sig, naar hun fik Alimentsbidraget; men netop den Omstændighed, at hun ikke faar det, bidrager til, at hun ikke kan klare sig og derfor kommer til at søge Hjælp hos det Offentlige. Der finder jeg, at det er ganske i sin Orden, at Barnefaderens Forsørgelseskommune i saa Fald maa betale for ham. Det forekommer mig, at der ikke i Forholdets Natur er nogen tilstrækkelig Grund til, hvad der jo under de nuværende Forhold blandt Andet bliver Følgen af den bestaaende Ordning, at Alting kommer til at gaa ud over Barnemoderens Forsørgelseskommune. Derfor synes jeg, at det fra et principielt Standpunkt meget godt kan forsvares, at Barnefaderens Forsørgelseskommune maa udrede Alimentsbidraget for ham, naar han ikke kan, eller naar det ikke kan faas hos ham. Hvad Ordningen af Forholdet angaar, har jeg for mit Vedkommende egentlig slet Intet imod at gaa den Vej, som blev omtalt og antydet af den ærede Landsstingsmand for 5te Kredts, og som jo, saa vidt jeg forstod ham, synes at bestaa deri, at Barnemoderen ikke behøver først at gjøre et Forsøg paa ved en Udpantning eller Forbud at faae Alimentsbidraget fra Barnefaderen, men at hun strax kunde holde sig til Fattigvæsenet og faae Alimentsbidraget udbetalt hos det, og saa i øvrigt kunde lade Fattigvæsenet om at forsøge paa at faae Bidraget inddrevet hos den Vedkommende. Det er en Vej, som jeg i og for sig ikke har Noget imod at staa ind paa; der kunne vi vist blive enige. Men jeg havde egentlig tænkt mig, at man vilde finde, at § 4, som den er, gif Fattigvæsenet temme-